

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoón ty.

Z njebies mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čel

F.

Serbiske njeđzelske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihicziščezetni w Budyščinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostać.

2. advent.

Matth. 3, 1—10.

Adventski čas — wješkły, ale tež křutny čas. Křičeženik Jan nam to praji, hdyž wón šwoje adventske přědowanje nam dženska džerzi a naš napomina:

Adventski čas je čas pokuty.

1. Šhto ma pokutu činić?
2. Kał mamy pokutu činić?
3. A čzemu dyrbi pokuta pomhać?

1. Čzińče pokutu! tak pschezo a pschezo šašo hłób Janowy pschi Jordanje šaklincza. Israelskemu ludej je to něšcto nještuczene. Njeh je, šo je to nještuczene hromadu luda k šebi čzahnyło. Tola pak móz a křutnosć Janoweho přědowanja hjes šacziščezza njewosta. Šich wjele šwoje hrěchi pšnachu a mějachu šo ša njedostojnych k njebjestemu kraleštwu. To šu wěšče čzi byli, kiž wulke mjeno psched šwětom njemějachu, kotsiž běchu šazpjeni wot šwěta — kotsiž pak šo ša šwoju dušchu štarachu.

Pschińdžechu pak tež šarisejšzy a šadduzejšzy — šamožiczi a šdžělani, kiž pak mějachu pschi šwojej šdžělanosćzi hiščeže to wumyšlenje: „Wy pokuty njepotrjebamy. Kał pak Jan na nich šawola: „Wy jeschčezjowa šchlachta, šhto je wam pokazal, pschichodnemu hněwu čzěknycž?“

Šhtóž šo šam praweho čzini, tón šebi šahaczi pucž k njebjestemu kraleštwu. Šcht. 8.: „Čzińče hódne plody pokuty!“ přjedy hač je pošdže. Kał je wopak, pschi pokutnym přědowanju šebi na družich wyšlicž, na teho abo

druheho křostanza a škóšnika, na pschikłodnika a wuškńw-za — Janowe šłowo dyrbi do šwědomja šawolacž! Ša dyrbju pokutu čzinić! Škóždy hjes wumšacza ma pokutu čzinić: adventski čas je čas pokuty.

2. Kał mamy pokutu čzinić? Šchtóž šo šwojich hrěchow šaje, temu šima wodacze hrěchow. Šak namaka dušcha, kotraž je štyšna šwojich hrěchow dla, we wěrje do Jesuša měr a šbože. Je twoja dušcha kaž dušcha žlonika? Wobhladajmy šebi tež šarisejškich a šadduzejškich, hač šo jim w našej myšli njerunamy. Šich trošcht běšče: „Wy mamy Abrahama ša Wótza“ (šcht. 8); to je došč. Woni maja wjele našlědnikow. „Ša šym š dobreje šwójby, ja šym porjadnje žiwy, ja džeržu šo k Božej škuzbje a k Božemu woltarjej — šhto móže mi pobrachowacž? Šuba dušcha! pscheměń šwoju myšl! Šoru šhrobłosćze woltamaj šamosazpicze a šamopšnacze. Šaj šebi wot Šana šajicž: Bóh móže Abrahamej š tych šamjenjow džěczi šbudžicž. Ša hordych je Boži šud a šekera je drjemu hižom še šorjenju pschiložena. Ššches to šo Jan šwojim poškucharjam šamo dowěrjenje šjerje a jich hordosć powala, š tym šo jich k dowěrjenju k temu šnjesej wubudža, wopokajuje šo Jan jako prawy pucžpschihotowal Jesušowy po wěščezjenju profety Šesajakowym: šcht. 3. Wy pak čzemy jemu škutkowacž dacž na našich wutrobach, šo šo temu podamy š žylej šwojej wutrobu: adventski čas — čas pokuty.

3. Šhto čze pokuta pomhać? Wotmolwjenje je to křótko šłowo „njebjeste kraleštwu.“ Šle kał wjele ma to šłowo šajicž! Bóh wjazy našch šudnik njeje, ale našch

Wótz. Njebješa su wotewrjene wysche naš — haj Bóh njebješa pschelama, so by s jich wrotow to najlubsche a najlěpsche dał: swojeho jeniczko-narodženeho syna.

Njebješa mjes nami, pschetož w nim je k nam popohladało sřhadjenje s wyštosće. A njebješa we naš, pschetož pokutnym so wudžela njebjeska hnada a mēr. Haj, se swojim duchom dawa Jesuś njebjeskeho kralestwa móž tym swojim, swětko, kotrež jich rosřwěcza, woheń, kiž jich sřrěwa.

Sdnyž tež nam sřudjenje pschindže pschi sřutnym pokutnym předomanju Janowym: czińcže pokutu! kónž je tola sbóžne hodowne wješele, wutrobu wosřchemjaze pónacže teho, sřtož mamy na našchim Sbóžniku, džeczatstwo Bože, njebjeske herbstwo — zyle njebjeske kralestwo.

Tónle dobytk wudžel nam hnadny a šmilny Bóh w tutym šwjatym čašu, kiž drje je pokutny čaš, ale runje teho dla wješeły čaš. Šamjeń.

K čemu Jana křczenikowe pokutne předomanje pohnuwa?

(Mat. 3, 1—10.)

Hlós (375): Njebudž sparna, moja duscha! —

Pschichod Knjesowy so s nowa

Křesczjanstwu předuje;

A pokucže naš sřutnje woła

Wóšla Božoh' šwědcjenje;

Prjedybžeť Knjesowy

Sslužobnik je horlimy;

Knjesej pucž Jan pschihotuje,

Sdnyž lud k njemu pokasuje.

Křutnosć žiwjenja džě žada

Prědat móžny w puscžinje;

S jeho woczow křtosć hlada,

Drasta jeho džimna je:

S wlošami je pokřuty,

Na bjedrach paš kožany,

Stóčki s mjedom lěšnym k jědži

Ma, kiž sa Knjesa so bėdži.

Chže pucž pschihotowacž jemu,

Sčezki jeho wurunacž;

Wšchón lud šjatnje wabi k njemu,

Kiž šam móže sbože dacž:

Sprawnu czińcže pokutu!

— Předuje wschēm s wótroscžu;

Kralestwo so pschibližuje

Bože! — póšol wobšwědcžuje.

Sřěchi wušnawacž lud nucži

Prědatki hlós w puscžinje;

Wyšofich a nišfich wucži,

Schto wschěch pschibluschnoscž jich je:

Sbózne plody pokuty

Czińcže! — šwědcži horlimy,

Šewal hněwu pschichodnemu

Njecžetnjecže šurowemu.

Njepomyšlcže šebi šhrobli:

Abrahama sa wótza

Mamy, duž šmy ludžo dobri,

Wjese wschěho poroka!

Abrahamej šamóže

Džeczki šbudžicž šawěrnje

Bóh tež s kamjeni, — wam praju,

Kaž sa wěšte wěrní maju.

Ssefera je pschiložena

Šižo drjemu na torjeń;

Šordosć šhroblych porážena

Budže, dokelž pschindže džěń,

Na kotřymž so poruba

A so šmjeta do wohnja

Drjemo, šemju šadžewaze,

Plodow dobrých njescžicžaze.

Ma džěń wulki wuhladijmy,

Kotřyž pschindže na kónžu,

Šlomy k njebu posbėhujmy,

Cžekamy hněwu Božemu! —

Sbóžnik nětko pschecželny,

Ssudnik junu šurowy,

Še Knjes, kotřyž pschezo s nowa

S cžěmnosće naš k šwětku woła! —

U.

Budž, Jesom Křyschcže, khwaleny.

Wohko njeje rosřbudžicž, kotřy šhěrlušch je najrjenišchi mjes žyrtwinski hodownymi šhěrlušchemi našchich špěwaršfich. Šene s přěních městnow šašlža pať bjes dwěla šhwalospěw wo narodže našchěho Knjesa Jesom Křyssta, kotřyž so s horkastejazyimi šlowami šapocžina. Přěnja šchtucžka tehole křafneho šhěrlušcha so hižom w lěcže 1370 wot křescžanskeho luda w Němžach špěwasche. Sdnyž bėšche šhor hodownicžku w Božej mšchi kaczanski hodowny špěw šanješl, špěwasche lud tši křócž sa šobu: „Budž, Jesom Křyschcže, khwaleny, so šy cžlowjeť rodženy, ta macž je knježua pózcžitwa, teho jandželjo so šwjěšlja. Šyrie eleison“. Š tutej šchtucžy Dr. Luther šcžěhowaze šchtucžki šwobodnje pschipešni. W šamych špodžimnje pschěšlapjazych wotmėnitoscžach wón wulke potajništwo Křysstušoweho šcžlowjecžjenja šhwali.

Nichtó njeje tónle šhěrlušch tať hušto špěwať a šo modliť, kaž hrabja s Zinzendorf, tutón nadobny šaložěť bratrowskeje gmejny; nichtó njeje jón pať tež pod tať jimazyimi wobštejnoscžemi špěwacž šhšchal, kaž wón. Bėšche to w oktobru 1738, jako Zinzendorf, se Šakskeje wupofasany, psches morjo cžehnišche, so by mišionistwam cžornochow s wuškosčow wupomhāl. Šižom w lěcže 1739 šo jemu na kupje šwj. Domascha poradži, mišionarow, s měšazy dolho w jaštwe tradazych, wušwobodžicž. S tym hišcže nješpołojeny, předomasche wón šam tši njedžele dolho gmejnye cžornochow šwjaty evangelij. Pschede wschēm cžecžišche wón tón trošcht do roslemjenzch wutrowow: „Jesuś je waš wumohł, warbowal a dobył.“ S wulkim pohnuwanjom šlóncžnje žyła mala gmejna tole lubodrohe wušnacže sa nim prajesche a šanješe pod ronjenjom šhšlow radosče šary Lutherowy šhěrlušch: „Budž, Jesom Křyschcže, khwaleny.“

D so bychmy my, lubi cžitarjo, kiž my pschah tajkeho wotrocžkowsťwa jeno s mišionšfich powjesčow šnajemy, tať hluboko, kaž tamni cžornochowszy njewólizy, šacžuwali: „Wumohł, warbowal a dobył, so bych ja šam jeho byl.“ Potom bychmy tež s podobnej wutrobnosčju, kaž woni, špěwacž mohli: „Budž, Jesom Křyschcže, khwaleny!“

F.

Džakownosć.

Sedyn mofrowłóžny, wichoraty džej měřaza novembra stejefche pšched wječzorum wobstarna knjeni, mandželska wuřluženeho wuřščefcheho fawtojnika, pšchi wofnje řwojeje pšchijomneje ftwicžki a wobfedžbowafche polna řobucžucža dweju řčchikryjerjom, kotrajž na řnapřchecžnym domje džělafchtaj a řebi po řdacžu se žanym řředřkom řwoje wot řymy řprostnjene ftawy řhrēcž njemóžefchtaj. Řucže hotowa, da dobrocžywa knjeni ř řhwatřkom řhanu horzeho řhofeja řwaricž a potom teju řymu-řmrějazeju džělacžerjom pšchecželnje pšcheprořbyč, řo bñřchtaj řo w jejnej řamřnej wuhřetej ftowe ř no- wemu džělu na tymle řymnym najřmřkim dnju pořřylnicž čžyřoj. S džatom bu jejne pšchecželniwe pořřicženje pšchijate. Žařo čžyřchtaj řo řčchikryjerjej po wužitej řwacžinje runje řařo wot- řalicž, pšchińdže tež ftary knješ ř temu, řecžefche pšchecželniwje ř nimaj a puřchcži jeju wot řebje ř wutrobnyimi, dobrocžiwymi řłowami.

Řěřotre njedžele na to bu řonřamřny ftary knješ, dužy na trottoiru wuřteje hařy, wot řopyta řřkóřčeneho řonja řař nješbo- žownje řječeny, řo řo wón hješ wědomja ř řemi řwjeře. Řičřto wot řběžanym řřchitomnym njemóžefche nješbožownemu, hařle pšched řrótřim do měřta pšchicžehnjememu, pomhačž; řebi žaneje řady nje- wjedžo, woni hješwědomiteho wobřtejachu. Duž njejabžy dwaj mužeř pšchihnařchtaj; bēřchtaj to řpomnjenaj řčchikryjerjej, kotrajž ř řčchij blifřoftejazeho domu nješbože widžefchtaj a „pšchecželneho ftareho knjeřa“ wot wóndy řpóřnařchtaj. Starobliwje wonaj cžežřto ranjeneho řbēhnyřchtaj a rořhladniwje do jeho řdaleneho wobřdle- nja nješefchtaj. Dořchedřchi řam, řo wonaj ř džiwanjom na ftaru knjeni najřpřjódžy na domjazeho hořpodarja wobrocžifchtaj, dařchtaj pšches řeho pořřredniřtwa wuřtojnego řěřarja pšchińcž, pomhařchtaj pšchi řawobalenju ranj, a hařle potom, hdyž bē to wřchitřo wu- wjedžene a poradžene, wonaj ř nēžnym džiwanjom a ř wutrobnym džělbracžom nješbožowny podawř řo wuřřřožanej mandželřkej ř na- wjedženju dařchtaj.

Woprawdže, lubořč a džakownořč hiřčefže w řwēcže wote- mřčoj nješřtej, řaž drje to wřchelazy měnja. Řeno řo maja ludžo wóčžřto a wutrobu wotewřenej řa druhich nuřu, a wotewřenu ruřu ř wuřřwanju lubořče, dha tež žně wjeřela njewuřřtanu.

F.

Řhuda řyřota.

(Pořřacžowanje.)

Wřchitřim ludžom wo wřy řmjercž řprawneho Řěřtra ř wu- trobjje džěřche, najbóle řim pař řa řěřna a lubořna wuřřrocžena Ęmřa žel cžinjeřche. Řěřtr bu ř cžeřčžu pohřjebany, a wulřa řyřta ludži džěřche řemu na pšchewořženje. Šchřtož je řprawny a boha- bojafny byl we řwojim žiwjenju, řón řo hiřčefže we řmjercži wot lubořče cžeřcži. — Dořelž bu po wobřřejazym řakonju wřchitřo w Řmochez domje řajřglowane, dha wřachu mlyńkežy Ęmřu ř řebi. Woni ju řřochřtowachu řa řerje hačž móžachu. Řurř, jejny to- warřř, ř nej řřafafche — a hnyřdom bē řa řřenja wulřa řrudoba pšchewinjena. Šchřto dha tež řchřnacže řet ftare džěčžo wē, řchřto je řhubitřo, hdyž nan a macž řemu wunřčejataj! Ęmřa, řiž řo wot mlyńkežow lubowana widžefche, njewjedžifche, řchřto řa řerřa: řyřota bñčž, a ř temu řhuda řyřota. Wóřřy řo řmjenuřy pořřafowafche, řo bē Řěřtr wjazy dořřa řawořřajil hačž řawořenja. Ša nēřotřy cžař mějeřche řo řo řjane burřke řubřo a wřchitřo, řchřtož je Řěřtr mēř a wobředžal, pšchedacž, řo Ęmřy ničžo wřřche njewořřta, hačž řchřtož mějeřche na řiwocže. Ř temu bu řan wot řudniřtwa řa jeje řormindu pořřajeny, a wón na tym wobřřejefche, řo dnyřbjefche wona ř njemu do Řuřez cžahnyčž. Wlyńkežy wřchaf bñčy ju lubjjerady

pšchi řebi řřowali, ale řan řo na řane wafčnyje pšchidacž njefhařche. Wón mějeřche dořřu winu ř temu.

Řan mějeřche řo řmjenuřy w Řuřezach řerje. Wón bē ře řwojeje řonu řena wutroba a řena duřřa. Řa řtara řuntwora řchřrabafche a drapafche a řo drějeřche, a wón ře řwojeje řonu řej w tym pomhařche. Wón bē řapocžal ře řitom wřřowacž. Ęafomni- řtwa a řřupocž bēřchřej řich wutrobom řwjerdy řwjařř a mammon řich řwjerdy pšchibóh, řotremuž řo woni doměřjachu. Šdžež móž- aču, dha woni ludži jebachu, a móže-ři řchřto dořřafacž, řo řu woni, řo řerřa řan abo jeho řona abo jeho pšchichodna macž, řhudemu wo wřy cžeřwjenego řjenjeřřa abo řruř řhřěba darili, dha čžy řo řa w Ępřewi, hdyž je najřlubřřa, řepicž dacž. Šmēř a haniba bē řo, řař řo řucži ludžo řadžeržachu. Ř temu bē řan hordy a naduty řaž řaba w hačže. Wřchudžom, hdyž wón pšchiń- dže, řo wón řwojeho bohatřtwa řhwaleřche a ře žanym cžłowjekom řane řłowcžřto njerēcžefche, řhřba řo by mlyřle mēř, jeho wujebacž a wobřchudžicž.

W řich domje njebny řomorwy bñčž čžyř. Do řuteho doma pšchińdže pař Ęmřa, řa wbořa řyřota. řanowi ludžo řu nanihdy njebudžichu ř řebi wřali, hdyž njebudžichu řeřne wotpohřadanje ř nej mēř. Woni řmjenuřy řebi mlyřlachu: mamy-ři řu řyřotu, dha njetřjebamy řebi řanu řřuřřobnu džowřu džeržecž, a ře řwojeje cžeředžu woni hewaf řane řbože njemějachu, dořelž řana pšches řyře řeto pola nich njewudžerža. Wřchřtož jēdže wona njedořřta a džělacž dnyřbjefche pšches mořy. Štara a mřoda řuntwora Ęmřu hnyřdom, dořelž bē hižom řyřna hólřa, do řřuřřby řtajiřchřej. Wot ranja hačž do nořy dnyřbjefche wona džělacž. Řyřlicžki džej wolařchřej na řju: Ęma, pój řow, dži řam, džělaj řo, cžiń řamne a pšchi řym wonej řej hiřčefže wumjetowafchřej, řo je ř hnyřdy we řwojeho wuja domje.

Š wopředřa Ęmřa nēřotřu řyřřu řřafafche, a bē řara řrudna. Řej řo řřyřřafche po nanowym domje, hdyž bē řo řej řerje řchřo, a po mlyńkež ludžoch, řiž bēčy řu řaž řwoje džěčžo džerželi. Wle řo řřyřřanje a řudženje řej ničžo njepomhařche, a hdyž hřnař nje- móže bñčž, dha cžłowjek řo najcžeřřřche řnjefčž nawuřnje. Wona řo do řwojeho hubjenřtwa podda, a pšchi wřchēm řradanju a cžeřřim džěle rořčefche wona řaž cžeřřtwa jēdřeřta. Řjana hólčřka a lubořna wona bē, řo řo řóždy nad nej džiwafche. Džitw pař bē řo, řo wot řeho, řchřtož wřchēdnje widžefche, řřažena njebu. — Štara řuntwora wumřje, a řóždy řebi mlyřleřche, řo řo Ęmřy nēřřo řeřje póńdže; ale wřchitřo wořřta pšchi řtarym. Řež řanowa řona wumřje, ale wřchitřo wořřta, řaž řjedy. Wřchřtož řan mějeřche řeničřřu džowřu, runje řa řtary, řaž Ęmřa bē, řotřejž Řhřyřřta řerřachu. Wot řeho pař, na cžož řele řmjeno řpomina, wona ničžo njemějeřche; pšchřtož řly duř macžerje a wowři w nej řčerřefche. Ř temu bē řořřta, řulořta a mólčřka řaž pampuř a mějeřche wocži řaž řtara řóčřka. Š řenym řłowom, wona bē hřořna, řaž nóz w džerje. —

Řuta Řhřyřřta Ęmřu nihdy řnjefčž njemóžefche. Dořelž bē řa řrořčžena řaž mřoda jēdřeřta a řicžy mějeřche řaž řrej a mřořo a řjanej mōdřej wóčžy a wlořy nažolčž řaž řřenj řen, dha řo w Řhřyřřnej wutrobje řawieřž a njepopřchecže móžnje horjefchřej. Řa wbořa řyřota mějeřche řo řeho dla wot bořa řwojeje mřodeje cžety řara řřē. Řulořta Řhřyřřta bēřafche řyřlicžki džej w domje wotřořo, po řřhodže horje a dele, ř řinžy na řubju a ř řubje do řinžy, řařo dnyřbjala řo nuřneho džěřa dla rořřorhačž. Wona řama pař ničžo njedžělafche, ale řwarjefche a řuřřafche řo řaž řtara hořřořa, a Ęmřa dnyřbjefche řo wo dnjo a w nořy drēcž a wřchřo řdžělacž. Řeli řo řo řchřto nēřdže rořřama, dha pšchińdže wina řeho na řyřotu; řeli bē řo nēřřto wopafi řčžiniřo, dha tež řan na řju řatrowafche. Najřhubjenifchřej a najnjefřwēřniřchřej hólřy řo řař řřē hičž njemóže, řaž řo Ęmřy džěřche w domje řwojeho wuja a

šormindy! Za pať bě bohobojasna wot wutrobny, nješešče sczer-
pliwje wschitku sčiwodu a trošchtowasche so psches nutru modlitwu
a poručesche swoje pucze swojemu Bohu i tej nadžiju, so budže
wschitko derje činić.

Nječ dha wona nětko je; my čzemy so trochu roshladowacž,
kať pola mlynkež w Brawizach džěšče.

Mlynkež nan bě džiwna duscha. Wón drje swoje bohatstwo
lubowasche, ale pjenježna lubosć jeho njewobtnješesche. Wón bě
rosomny a bohobojasny muž a wužiwasche dowěrjenje wschitkich,
kotsiž jeho inajachu. Jeho žona pať bě prawje sčesćijanska wu-
tropa, kotraž i kóždym derje mjenješče a khubym rada pomhasche.
Wona bě dobra hospoša a sprawná mandželka, kiž so se swojim
mužom rjenje snježe a jeho leknje wjedžešče wješč, hdyž bě hebi
druhdy něšto wumyšlil, sčtož so jej njelubješče.

Seju sčyn Surl bě wotrošil a pola nana mlynstwo wutnył.
Zaťo bě wóšomnacze lět stary, prajesche mlynkež nan: „Mój sčyno,
čzať je, so zusy khlěb woptasch, so wěšč, kať tón khlodži. Ty dyr-
bišč wutnyč, zusy ludžom poščuchacž, so wěšč swojim junu
rosomnje roskasowacž; ty dyrbišč pola zusy ludži do džěla stupicž,
so wěšč, kať wjele móže žadny džělacž, a so hebi junu wot swojich
ludži wjazny džěla nježadacž, hač je dokonjecž móžno. Ty dyrbišč
na pucžowanje hieč. Macž je tebi do brēmješča sawalika, sčtož
w zusbje trjebasch, a ja podawam tebi tudy móšćnicžku i něšto
pjenješami. S tymi dyrbišč tsi lěta došahnyč. Draštu a čzrije
dyrbišč hebi i džělom saščuzicž. Za čzju pschihladowacž, hač ty
jako pěčny a srjadny hólz sa tsi lěta sašo domoj pschihladžesch.
Wišaj namaj husto, so wěmoj, hdyž sčy a kať so tebi wjedže.
Wišede wschitkim pať měj Boha psched woczomaj a we wutrobje,
a hladaj so, so do žaneho hrěcha njeswolisch a nječzinišč psche-
czitwo Božej kasni. Njesapomni so rano a wjeczor modlicž, wob-
hoń so we swojathm pišmje, khdž sčwěru se mšči. Hladaj so
sčych towarščow, pschetož woni dobre pocžinki škaža. Njedowěť
so kóždemu, kiž čze twój dobry pschecžel byč, pschetož to je blóto,
sčtož so jenemu na pucžu na čzrije powišča. Njemalej so
w forcžmach, njechraj žane kharth a bjeť so na kěžbu, so tebe
njeduschne holzny njesawjedu. To pišč hebi do wutrobny a dži
w Božim mjenje. Tón Knjes budž i tobu.“

Šizom i tutych napominanjow móžesch spóšnacž, kaťki rosomny
a dobry miščtr bě mlynkež nan. Surl jeho tež wutrobnje lubo-
wasche a derje wjedžešče, so wón i nim derje mēni. Wón teho
dla swoje brēmješčto, kotrež bě jemu macž pschihotowala, a kiž
wja, so by swoje pucžowanje do zusbny nastupil. Nancj da wón
ruku a koschesche pschi roščohnowanju swoju lubu macžektu, kotraž
so i hórčimi šylkami wot njeho džělesche. Zať prajesche wón
lubemu nanowemu domej božemje a čzěnjješče do šwěta. Sow
so jemu wschudžom derje džěšče. Napominanja swojeho lubeho
nana wón i myšlow njepusčczi. Wón sadžerža so pěčnje, pišasche
husto dom a wosta dobry. Po tšjoch lětach, jako bě daloko po
šwěče pucžowal a jow a tam i dobrej kšwalbu we mlynach sa
mlynšeho džělať, wróči so wón sašo dom, čzerstwy a strowy po
čžele, mudry a pobožny po duschi.

Mlynkež nan, jako swojeho sčyna sašo wohlada, šmēješče so
wješele a lubošnje a witasche jeho i tym šłowom: tón Knjes
žohnuj twój wonkšód a nutškšód hač do wěčnosče. Macž pať
lubeho jenicžšeho sčyna, po kotrymž bě so jej jara štyškať, wu-
hladawšči, padže jemu se šylkami wutrobnje macžernej wješełosče
wokoło sčije a njemóžesche so došč nahladacž na tym pěčnym,
rjanym, čzerstwym pachókom, kiž kčžješče kať lilija na polu. Po
prēnim witanju pať pschinješe macž swojemu domojwócženemu
sčnej najlěpsche, sčtož mēješče w kuchinje a w pinzny, na blido,
a jako wschitžny tšjo we wutrobnej wješełosčzi hromadže šedžachu,

njemóžesche Surl došč powjedacž wo wschēm, sčtož bě w zusbje
nashonil a widžal, nan a macž pať so njemóžeschtaj napošuchacž
wscheho, sčtož sčyn rěčesche, hač tón napošledť móšćen, polnu
bramborskich tolerjow se jaka sčzeže a na blido položi, prajžny:
nano! to sčym hebi w zusbje saščuzil a na sprawně waschne
warbowal. Zatomny a stopy ja nješšym byl, kradnył tež nješšym
ani njerodu čžeril, njenušnje pať žadny kroschil nješšym pschecžiniť.

Ma to so mlynkež nan i nowa šmēšotasche a džesche: „Mój
sčyno, něť so ja twoje dla njeboju. Ty sčy nawutnył, swoje
pjenješy mudrje naložicž, a wěšč, kať so mlynškim a čželedži
w zusej šlužbje dže. Dobry hospodať dyrbi to wjedžeč, so by so
wón pschecžitwo swojim šlužobnym kšesćijansžy sadžeržal a jich
lubowal, pschetož to wjazny pomha, dylki wulka a wyšoka mšda,
hdyž i lubojče džělaja. Seli so Bóh luby Knjes tebe i njesbožom
doma njepyta, dha mam nadžiju k tebi, so budžesch dobry hospodať.
Nječ Bóh čzi hnadu dama!“

(Pschichodnje dale.)

Wschelake i bliska a i daloka.

— Hdyž bu knjes farať Waltar sčtwórtk 29. novembra pschi
swojim nutščehnjenu najpschecželnišcho wot swojeje Nješwacžid-
škeje wošady postrowjenty, mēješče so saščženu njedzeli jeho
žyrkwinske šapokasane. W šerškim kemschenu rano we 8 hodž.
džeržesche knjes farať Gólcž rěč, w kotrež noweho knjesa šararja
wošadže pschedstaji. W němškim kemschenu, w 10 hodž. so šapo-
czatym, knjes tajny žyrkwinski radžiczel Meier knjesa šararja
Waltarja do noweho šastojšstwa šapokasa. Knjes farať Waltar
džeržesche we wobēmaj kemschomaj hlubokosacžute a wutrobu na-
twarižaje nastupne předomanje. Bóh luby Knjes žohnuj jeho
šutkowanje bohacze na dolhe lěta w lubej Nješwacžidškej wošadže!

— Sa noweho šararja w Kotežach je krajne konsistorstwo
knjesa duchowneho šschizana, kotryž je w tu kšwilu i pomoznym
duchownym w Budeštestach, pomolalo. Dofelž bēšče knjes farať
Garbať w juliju wumrjel, šluschesche Kotežanske faťške město do
tych 5 městow, kotrež ma konsistorstwo kóžde pol lěta šwobodnje
bjes wólby žyrkwinskeho pschedštejicžerstwa wobšadžicž. Knjes du-
chowny šschizan, kať ššschimny, swoje nowe šastojšstwo w febru-
arje noweho lěta nastupi.

— Knjes farať Šubiza w Bufežach šwječesche psched krotkim
šwój 25 lětny jubilej jako farať Bufežanskeje wošady. Wón dosta
na tym dnju wulke a mnohe wopokasma pschecželneje lubosče a
pschiwišlivosče.

— Šastaranje šarškeho města we Wóšlinku, kotrež je psches
pschehydjenje knjesa šararja Waltarja do Nješwacžidla wošpocžene,
je so knjesej duchownemu Šencžej w Kamjeńzu hač i nowo-
wobšadženju wot žyrkwinskeje wyschnosče pschepodalo.

— Šužiške předaťške towaršstwo w Šipsku je swoju lětnu ros-
prawu wudaťo. W nim špomina i džatom na přjedawšche šobu-
štawy, kiž šu šemrjeli. Mjes nini štaj dwaj Šserbaj, knjes farať
em. Gólcž w Kotežach a knjes farať Garbať w Kotežach. W to-
warštwje je w tu kšwilu 5 Šserbow, kiž na duchownšstwo študuja:
k. Mróšal i Šrodžiščcža, Mjerwa i Wulkeho Dažina, Šjencž
i Šjelecžina, Šhyrgacž i Šornjeho Šunjowa a Šapleť i Budyščina.

Š rospominanju.

Tež wotewrjenosč nadobneje dusche potreja wobmješowanja.

Zať někotry ma rjanu plót wokoło pusteje šahrody.

Šorjedženka: W kšerluschu psched tyženjow na štronje 190
dyrbi pschedpošlednja rjadka rělacž: A we wěče atd.